Рік III. Львів, 14. липня 1929. Porto zapłacone ryczałtem. Ч. 29

ПРАВДА
ІЛЮСТРОВАНИЙ ЧАСОПИС

Виходить що тижня.
Адреса Редакції і Адм.
„ПРАВДА"
Львів, вул. Кльоновича ч. 8. II. пов.
Телефон 4—48.

ПЕРЕДПЛАТА
в краю: Річно 10 зол. Піврічно 5 зол. Чвертьрічно 2 зол. 50 сот. Місячно 1 зол
За кордоном: Річно 2 амер. доляри або їх рівновартість.
Поодиноке число коштує 20 сот.

Присуд у процесі комуністів.

На днях запав у Львові присуд у процесі проти комуністів. Присяглі судді заперечили всі питання відносно головної зради з §. 65. к. з. На тій підставі засуджено: А. Кавфмана і Ш. Ґріна на 4 роки тяжкої вязниці, дальше Букачука, Ротшайда і Ваґмана по 2 і пів року вязниці, Ґотліба на 2, Андр. Шаха й Ступа по півтора року, Шехтера на 15 міс., Стецька на 1 р., Манделя та Корнгабера по 10 міс. Усім засудженим зарахували по 8 місяців слідчого арешту. Кавфман і Ґрін зголосили зажалення неважности, інші застерегли собі 3 дни до надуми.

ПО СТРАШНІЙ КАТАСТРОФІ.

На отсім місці подаємо знимку зі страшної катастрофи, яка мала місце на дорозі зі Стрия до Моршина. Жертвою катастрофи впала Розалія Панильців із Дуліб, яку переїхав на смерть переїжджаючий автобус. На знимці бачимо автобус по катастрофі, та закритого хусткою трупа нещасної жертви випадку

Ревуть гармати.

З румунсько-совітського погранича наспіла вістка, що в румунській місцевости Сорока чути було гарматну та карабінову пальбу по совітськім боці. Часописи додумуються, що се відділи большевицької армії присмирювали гарматнім вогнем українських селян, які оружно бороняться перед насильним забиранням большевицькою владою від них збіжа.

Девятнайцять смертних присудів.

В Балті скінчився великий процес проти гуртка совітських емігрантів, які по довшім побуті в сусідних краях вернули до рідної хати. Їх арештували та кинули до льохів чрезвичайки під замітом, що приїхали вони ширити протибольшевицький терор. Всіх віддано під військовий суд, який мимо браку всяких доказів вини девятнайцять нещасних емігрантів засудив на смерть через розстріл. Крівавий сей присуд, се нова цвітка із зільника „совітських гараздів", які так захвалює львівська „Праця" і „Рада" — та нова мірка оливи долита до вогню всенародного гніву на большевицьке ярмо.

Військовий заговір у Румунії.

З Білгороду й Будапешту наспіли вісти, що румунська влада викрила широко розгалужений військовий заговір проти урядови Маню. Заговірники задумували арештувати всіх членів уряду й проголосити військову диктатуру. Переведено ряд арештовань між румунськими старшинами в Букарешті й на провінції. Уряд видав острі розпорядки. Весь букарештенський ґарнізон стоїть в острім поготівлю. Ведене слідство виявило, що заговірники заосмотрилися в оружя з військового арсеналу. Між арештованими находиться один ґенерал.

Позір на адреси!

На адресах сего числа зазначуємо чорнилом суму залеглої передплати за „Правду" за 1-ий піврік (до 1. VII. 1929 р.) всім П. Т. Передплатникам, яких назвиська починаються від букви А. і Б. — У слідуючих числах будуть по черзі зазначувані дальші залеглости. — В ціли оминення неприємних наслідків та непотрібних коштів, просимо негайно вирівнати зазначені залеглости.

——o——

Убийник царя в тюрмі чрезвичайки.

До Москви, до тюрми чрезвичайки приведено на приказ Сталіна під сильною сторожею бувшого комісаря (міністра) внутрішних справ Бєлобородова, під замітом ведення тайної орґанізації троцькістів. Бєлобородов, як звісно був орґанізатором морду царської родини, за що нагороджено його високим становищем міністра. Нині стратив ласку у своїх панів та хто знає, чи не жде його доля така, яку спричинив царській родині.

——o——

Франція гнівається на Америку.

У французькій пресі проявляється велика неприязнь відносно Зєдинених Держав Північної Америки. В політичних кругах Франції що раз частійше чути голоси, що Франція буде мусіла відвернутися від Америки й заключити господарський союз з Німеччиною. Причиною того гніву Франції є те, що Америка ізза лихого господарського положення Франції ані не думає прийти їй у поміч значнійшою пожичкою та ще й утруднює її положення зростаючим впливом своїх капіталів. Так ось бачимо знаменне явище. Колишні союзники стають собі ворогами, а вороги, як Франція й Німеччина, стоять на передодні навязання приязних зносин.

——o——

Земля на полудневім бігуні.

З радіотелеграм, які прийшли у Вашінґтон, виходить, що кап. Бирд відкрив на полудн. бігуні кілька тис. кв. кільометрів землі. Бирд із літака зладив мапу цієї території, потім осів там, щоби перевести наукові досліди. Поробив фот. знимки гірського ланцюха, що доходить до 5.000 стіп висоти.

ЮВИЛЕЙНЕ ПОСЛАННЯ ВСІХ НАШИХ ВЛАДИК

У 50-ЛІТТЯ СВЯЩЕНСТВА ПАПИ ПІЯ XI.

АНДРЕЙ ШЕПТИЦЬКИЙ
Божою Милостю і Благословенням св. Апостольського Престола Митрополит Галицький, Архіепископ Львівський, Епископ Каменця Подільського.

ГРИГОРІЙ ХОМИШИН
Божою Милостю і Благословенням св. Апостольського Престола Епископ Станиславівський.

ДІОНІЗІЙ НІЯРАДІ
Божою Милостю і Благословенням св. Апостольського Престола Епископ Крижевацкий.

ГРИГОРІЙ ЛАКОТА
Божою Милостю і Благословенням св. Апостольського Престола Епископ Данійський і Пом. Перемиський.

ЙОСАФАТ КОЦИЛОВСКИЙ
Божою Милостю і Благословенням св. Апостольського Престола Епископ Перемиський, Самбірський і Сяніцький.

ПЕТРО ГЕБЕЙ
Божою Милостю і Благословенням св. Апостольського Престола Епископ Мункачівський.

ПАВЛО ГОЙДИЧ
Божою Милостю і Благословенням св. Апостольського Престола Епископ Пряшівський.

Всечесному Духовенству і Вірним Божий мир і Архієрейське благословення.

Як милосерний Бог позволить, збереться в сім році греко-кат. Епископат Галичини, Підкарпаття, Сполучених Держав, Канади і Югославії у вічнім місті-Римі на свою спільну нараду і при тій нагоді в імени своїм і своїх вірних зложить найщирійші бажання спільному Вітцеви вітців, верховному Пастиреви всіх пастирів, непомильному Учителеви всіх християн, видимому Голові Церкви, Намісникови Ісуса Христа на сім світі, Папі Пію XI. з нагоди його 50-літнього Ювилею. Сего року 20. грудня скінчить Святійший Отець повних 50 літ своєї священичої служби.

Пятьдесять літ у священичій службі, це рідка слава у людськім життю. Пятьдесять літ у Божій святині і при Божім престолі, це велике благословення Боже, як для Ювилята, так й тих, що їх Бог Йому повірив.

Длятого цілий католицький світ приготовляється, щоби як найторжественнійшим способом прославити Ювилей спільного Батька цілої вселенної, Папи Пія XI. — До того торжества прилучуємося й ми, найчисленнійші представники східної кат. Церкви, щоби разом з 300 міліонами других католиків оказати свою горячу і ніжну синівську любов до Намісника Христового на цім світі Папи Пія XI.

Ми, гр. кат. Епископи, бажаємо з особлившим почитанням поклонитися Тому, котрому майже перед двома тисячами літ у особі св. Петра Христос-Цар сказав: „Ти єси Петро і на сій скалі збудую мою Церкву і ворота пекольні не переможуть її". (Мат. 16. 18).

Ми бажаємо, щоби всі разом приступили до Сего, що розсіває по світі світло, ширить чесноти і святість та обновляє світ в Христі Господі.

Ми хочемо в цих важких для нас часах стануги близше Него, по приміру великих наших предків Ізидора, св. Йосафата, великого Венямина Рутського, Потія і других, та звязатися з ним так кріпко, щоби ніяка ворожа сила, ані сама смерть не змогла нас від Него відорвати.

Хочемо видіти того Керманича, що кермує Божою Церквою, не тільки в часі красної погоди, але й серед нагальних вітрів й бурі, що спокійно стоїть при кермі, — хоч морські хвилі грізно підносяться.

А Вам, Преподобні Отці й дорогі в Христі Братя, пишемо це наше спільне послання, та взиваємо вас разом з нами почитати і любити вселенського Архієрея Папу Пія XI., бо Він є по Божій волі тою скалою, що її сам Господь поставив серед морської глибини цего світа, о яку розбиваються усі филі розбішеного моря.

А тепер найдорожші в Христі, вислухайте найперше цего: ким є Папа Римський у Христовій Церкві, а відтак кілька слів про життя і діяльність нашого Ювилята.

I.

Ким є Папа Римський у Христовій Церкві?

Св. віра вчить нас, 1) що кождий законно вибраний Епископ римський є видимим Намісником Ісуса Христа на цім світі, — 2) що Він є спільним батьком всіх духовних пастирів і вірних, — 3) що Він є верховним і непомильним вчителем всіх християн.

I. Папа Римський є Намісником Ісуса Христа на тім світі.

Було це по хрещенню Христа Господа у ріці Йордані. Там небо засвідчило про божество Христа Господа, а в імени всіх людей св. Йоан Предтеча вказав пальцем на Него, говорячи: „Се Агнець Божий, що бере гріхи світа". (Йо. 1. 19).

Господь Ісус Христос ще немав тоді учеників. Перші, що прийшли до Него, це були ученики Йоана Хрестителя: Йоан і Андрей. Невинність Йоанова і радість Андрея звернули на себе особлившу увагу Христа Господа. Та коли Андрей привів до Ісуса свойого брата Симона, то Христос поглянувши на нього сказав: „Ти єси Симон, син Йони; ти назвешся Кифа, що значить Петро". (Йо. 1. 42).

Що означує той особливший погляд Христа Господа на Симона? що означають висказані слова? Господь Ісус Христос в тім часі не дивився на Симона, як на простого галилейського рибака, але його око бачило в нім „Петра"-скалу, на котрій постановив збудувати свою Церкву. Христос Господь в тім часі бачив в Петрі усіх Його наслідників, що мали бути разом з ним підвалиною Його Церкви до кінця світа.

Те, що Спаситель при тій нагоді предсказав Симонови, точнійше означив перед мурами міста Кесарії Филипової, коли Його Симон по Божім натхненню признав: Христом, Сином Бога живого. Тоді то Спаситель відповів голосом, що прогомонів як звук воєнних труб по всіх сторонах світа, і буде звучати через всі часи, аж до кінця світа: „Ти єси Петро і на сій скалі збудую мою церкву і ворота пекольні не переможуть її. І дам тобі ключі царства небесного і що звяжеш на земли, буде звязане на небесах, а що розвяжеш на земли, буде розвязане на небесах". (Мат. 16. 18. 19).

Божественний Спаситель добре знав, скільки терпітимуть від злого духа і його помічників Петро і його наслідники як раз длятого, що вони є основою його Церкви і ключниками небесного царства. Він про це більше разів говорив й на те приготовлював.

Але по установленню Найсв. Тайни Евхаристії перед своєю пращальною Архієрейською молитвою, так сказав Симонови Петрови: „Симоне, се сатана зажадав просівати вас як пшеницю; та я молився за тебе, щоби не ослабла твоя віра, а ти колись, навернувшись, утверджуй своїх братів". (Лук. 22, 31, 32).

Що божественний Спаситель при першій стрічі зі Симоном предсказав, що при Кесарії Филиповій обіцяв, то по своїм воскресенню виповнив. А було се так: Коли Ісус Христос третий раз по своїм воскресенню явився ученикам при озері Генезаретськім, особлившим способом знова поглянув на Симона-Петра й так його спитав: „Симоне Йони любиш мене більше, чим ті? Сказав Йому: „Так, Господи, Ти знаєш, що люблю Тебе. Сказав йому: паси ягнята мої. Сказав йому знов в друге: Симоне Йони, чи любиш мене? Сказав Йому: Так, Господи, Ти знаєш, що люблю Тебе. Сказав йому: Паси вівці мої. Сказав йому втретє: Симоне Йони, чи любиш мене? Засумував Петро, що сказав йому втретє: чи любиш мене? і сказав Йому: Господи, Ти все знаєш; Ти знаєш, що люблю Тебе. Сказав йому Ісус: Паси вівці мої". (Йо. 21, 15—17).

Коли перший раз Симон-Петро заявив любов Христові Господеві, передав йому Ісус Христос власть пасти ягнята Його. Коли другий і третий раз визнав свою любов, передав йому Христос-Цар пасти й вівці Його. Тоді предсказав йому, що його чекає у життю, словами: „Коли ти був молодший, опоясувався єси і ходив, куди хотів. Колиж постарієшся, простягнеш свої руки і инші тебе опояшуть і поведуть, куди не схочеш". (Йо. 21, 18).

Цим торжественним способом передав Христос-Цар Петрови, а у нім і Його наслідникам, власть пасти ціле своє стадо, всі ягнята й всі вівці, а то значить, що св. Петро і його наслідники мають право й обовязок кермувати й правити всіми настоятелями і вірними Христової Церкви. А це є нічо инше, як бути Намісниками Христа Господа у Його св. Церкві.

З наведених слів св. Письма ясно слідує, що св. Петро заступав Христа Господа, що по своїм вознесенню є невидимим головою своєї Церкви, що св. Петро приняв ключі небесного царства, що св. Петро дістав запевнення, що його віра ніколи не ослабне, а він має обовязок утверджувати своїх братів у вірі, що св. Петро дістав власть й обовязок пастирської служби над цілою Христовою Церквою.

А що Церква Христова є видимим товариством, котре має тревати по всі часи аж до кінця світа: „і се я з вами по всі дні до кінця віків“. (Мат. 28, 20), то з того ясно слідує, що вона аж до кінця світа мусить мати свого видимого голову.

Св. Петро управляв Христовою Церквою до своєї смерти, як римський Епископ. Він помер 29. червня 67 р.

Кождий законний римський Епископ є наслідником св. Петра на його Епископськім престолі, отже й наслідником у його епископській власти. Тим самим кождий римський Епископ має у Христовій Церкві ту саму власть, що великий мученик св. Ігнатій Богоносець, ученик св. Йоана Богослова проваджений в Антиохії через малу Азію до Риму, де мав бути кинений на жир диким звірам, витав римську християнську громаду, як ту, що є „настоятелькою союза любови“ ц. є. всего християнства. З його голосом крови лучаться голоси й свідоцтва св. Іренея з Ґалії, Тертуліяна, Оріґена й Кипріяна з півн. Африки, Полікарпа і товаришів з мал. Азії, голоси всіх християнських громад, безчисленних християнських мучеників, всіх других святителів цілої історії християнства. Святу правду: „Ти є Петро, на сім камени збудую церкву мою“, визнають і боронять велитні християнського Сходу і Заходу від апостольських аж до часів наших великих славянських апостолів Кирила і Методія, до часів найбільшого оборонця католицької віри на Сході св. Теодора Студита, та св. свщм. Йосафата, аж до найновіщих часів, до нинішного дня.

Ту правду визнаємо й ми, гр. кат. Епископи, разом з всіми нашими вірними в пропамятний день золотого Ювилею священства нинішного Папи Пія XI. і признаємо, що він по волі й постановам Христа Господа є видимим головою Його св. Церкви і як такий має власть продовжати і увіковічнювати між вірними Христову Службу і Його Боже діло.

2. Папа римський є спільним батьком всіх духовних пастирів і вірних.

Римський Епископ є нашим вітцем, бо Він видимий голова великої Христової родини. По постановам Господа нашого Ісуса Христа, має він верховну власть над цілим скарбом ласк зложених у св. Церкві, бо він ключник небесного царства. Головна задача видимої власти у Христовій Церкві є в тім, щоби нашим душам уділити надприродного життя, його розвивати, утверджувати і заховувати до кінця. Се є головною причиною, що цілий християнський світ від найдавніших часів називає римського Епископа „Папою“ ц. є. Отцем. З цеї причини слушно називаємо духовним вітцем кождого священника, котрий уділяє св. Тайни, а через це надприродне життя ласки. Але священник може ту свою духовну службу справувати тільки по власти, яку дістав від Епископа, отже Епископ є висшим духовним вітцем всіх священників і вірних в Епархії. Знова Епископів наставляє Папа й тільки зединені з Папою Епископи можуть правно виповнювати свою духовну власть у Христовій Церкві. Тому Папа як верховний Настоятель Церкви Христової є вітцем всіх Епископів, священників і всіх вірних. Тому слушно називаємо його Вітцем вітців.

Св. Теодор Студит в своїм листі до Папи Льва і Пасхалія так говорить про римського Епископа: „Верховний Отець вітців, найперший між всіми первосвящениками, божественний первоначальник, перший наш апостольський голова, архипастир цілої піднебесної церкви, від Бога опреділений вожд всіх“.

3. Папа Римський верховний і непомильний учитель всіх християн.

Кождий законний римський Епископ в особі св. Петра дістав власть й обовязок від Ісуса Христа пасти вівці й ягнята його св. Церкви, дістав власть й обовязок утверджувати своїх братів у вірі. З того слідує, що вселенський Архієрей римський є непомильним учителем св. віри, коли як верховний учитель св. Церкви опреділює правди віри й моралі. То наука св. Церкви. Так вірили й навчали від перших часів християнства всі учителі Церкви: як св. Іриней, св. Кипріян та св. Василій, що у своїм 92. листі разом з 32. Епископами пише до римської Церкви „що Вона заслугує на найбільший подив, бо її Господь дав те, що вона може розріжняти правду від неправди і проповідувати віру Отців без всякого відхилення (додатків)“!

Так вірив й визнавав св. Кирило Александрійський († 444 р.), котрий називає римського Епископа „віродостойним свідком правди“. Так вірили й навчали всі великі Отці християнського Сходу і Заходу.

Віру християнського Сходу перед самим розколом прекрасно визнавав та навчав словом й письмом наш великий подвижник і Святитель Теодор Студит, який пише: „що Римська столиця від початку є жерелом ортодоксної (православної) правди, що в неї належить глядіти непомильного рішення що до віри, „що Римський Папа є вселенським верховним світильником“, Ключником Євангелія й небесного царства, „що він має власть вселенського собора і є корифейом, і що хто від него відорваний, є відорваний від Христа, та що він є „Петром“ й без нього не можуть Епископи відправляти законного собору. Римській столиці Христос Господь передав ключі віри й вона Богом збудована твердиня, прибіжище і спасення; вона проти ложновірних бур спокійна й забезпечена пристань всемірної Церкви; вона голова всіх Церков, хто з нею не злучений, той не є у лучности з Христом“.

Маючи все те перед очима, історію всіх віків Христової Церкви, свідоцтва вселенських соборів, особливо Ефеского, Халкидонського, Ліонського, Фльорентийського й Ватиканського, ідучи за приміром великих святителів нашої Церкви св. Йосафата, Венямина Рутського й др., по прикладу безчисленних мучеників св. зединення, з нагоди Ювилею вселенського Архієрея Пія XI. і ми Епископи гр. кат. обряду разом з нашим вірними кличемо: за віру католицьку, за Намісника Христового і ми готові при помочи Божої ласки всьо жертвувати, щоби як найтіснійше звязати цілий Схід зі скалою, на якій Христос Господь збудував свою Церков.

II.

Папа Пій XI.

Боже Провидіння дало нам у тих тяжких часах такого вселенського Архірея, якого вимагають наші часи.

Теперішний Папа Пій XI. уродився 31. травня 1857 р. у місточку Десійо, недалеко Міляно. Імя вітця було Франциск, а матери Терезія. При хрещенню дістав імя Ахиль. Ґімназійні науки скінчив як питомець архіепископської семинарії в Монці, а богословські найперше у Міляно, а відтак в Римі на Григоріянськім Університеті, де осягнув докторат фільософії, права й богословя. Дня 20. грудня 1879. був рукоположений на священика а 21. відправив першу Службу Божу в церкві св. Карла Боромейського в Римі. По скінченню богословських студій був назначений сотрудником в Міляно, пізнійше професором богословя. Від 1888 р. став урядником славної бібліотеки в Міляно, котру основали св. Карло Боромейський і Фридрих Боромейський. Там при наукових працях перебув до 1914 р., коли то Папа Пій X. покликав його до Ватиканської бібліотеки. Тут отворилося для него ще ширше поле праці. Як префект Амврозіянської і Ватиканської бібліотеки звидів цілу полудневу й західну Европу. По 4-ох роках праці у Ватиканській бібліотеці, післало його Боже Провидіння на північ і схід Европи. В 1918 р. назначено Апостольським візитатором, а 1919 р. нунцієм в Польщі. Вже по двох роках був поставлений Архіепископом і Кардиналом в Міляно, щоби мав нагоду запізнатися з обовязком Епископа, щоби пізнійше як Епископ Епископів міг успішно провадити цілий християнський світ. На столиці св. Амврозія за короткий час здобув собі імя великого Епископа. В тім часі отворив католицький університет, який посвятив Найсолодшому Серцю Ісуса, бо воно є правдивим жерелом зєдинення Бога і людського життя, за котрим зітхає кожде сотворіння й до якого зміряє, щоби зєдинитися зі своїм Сотворителем. (З бесіди при посвяченню університету).

Дня 6. II. 1922. кардинал Ратті був вибраний Епископом Римським і прибрав імя Пія XI. — Дня 12. II. відбулася коронація в церкві св. Петра і він по раз перший по довгих літах уділив благословення Римови і цілому світови.

У першім своїм посланню („Ubi arcano Dei“) вибирає собі клич: „Христовий Мир у Христовім Царстві“. Він є Апостолом Божої любови, котру ділами й словами пропаґує. Його престол є прибіжищем для всіх, як володарів держав, так й найбідніших скитальців, що в часі всесвітньої війни стратили все своє майно.

Минуло ледви 6 літ від коли Папа Пій XI. засів на престолі св. Петра, а довершив вже таких діл, що останутъ тревалими памятниками в Христовій Церкві. Всім добре знана його праця в часі ювилейного року, праця місійної вистави, великі старання о місії в цілім світі, заведення нового празника Христа-Царя і його праця коло поширення католицької акції на цілий світ. Він кличе до праці у винограді Божім всіх католицьких мірян, мущин й женщин, щоби під проводом Церкви працювали над поширенням Євангелія Христа-Царя. Його серцю є мила особливо ідея зединення з Христовою Церквою всіх незединених. Як правий господар кличе на гостину Христової любови всіх незединених словами: „Приходіть, бо вже все готове“. (Лук. 14, 17).

Папа Пій XI. є людиною повної живої віри, неструдженою в праці, неустрашимою у проповіданню вічних правд, є він повний доброти й любови для всіх, але заразом повний рішучости й відваги у кермованню Христовою Церквою. Його душа переповнена Божим страхом, але не знає страху перед людським зглядом. У нього велике упования на Бога й тому ніколи не упадає на дусі. Цілий день посвячує молитві й праці, а крім того ще велику часть ночі. Та сильна душа перебуває у здоровім й сильнім тілі.

Папа Пій XI. є людиною повною живін своїм життям світить цілому світові. Не тільки католики, але й найбільші противники дивляться на него з найбільшим почитанням. За час його Понтифікату, св. віра проповідується по всіх сторонах світа й утверджується.

Взиваємо Вас, Преподобні Отці і дорогі в Христі Браття, щоби Ви горячо молилися за святійшого вселенського Архірея Пія XI. в часі цілого ювилейного року, як то робили перші християни, коли молилися за першого Папу св. Петра. Св. Письмо каже, що благословення вітця будує доми дітям. Горячо бажаємо, щоби благословення нашого найвисшого духовного вітця збудувало й нашій Церкви на сході й нашому народови красшу будучність.

Для звеличання цього Світлого Ювилею в нашім народі, скріплення католицького духа й піднесення радости постановляємо слідуюче:

1. Ювилей має зачатися у всіх наших Епархіях на празник св. верховних Апостолів Петра і Павла. — В навечеріє того празника, хай дзвонять дзвони по всіх церквах о 7-ій год. веч. через 1/2 години, а вірні у той час най моляться за вселенського Архірея Пія XI. На сам празник в часі торжественної Служби Божої най ОО. душпастирі прочитають це послання й многолітствієм св. Отцю при кінці Літургії.

Жертви зібрані того дня в церкві й поза церквою, належить відослати до Ординаріяту як „Петрів гріш“.

Закінчення Ювилею має відбутися на празник Непорочного Зачаття з благодарственною Службою Божою.

2. Наші установи хай звеличуть той Ювилей відповідними святочними академіями.

3. Через цілий час тревання Ювилею священники мають брати на Сугубій ектенії зі Служби за Умирення Церков по 2. прошення.

4. Парохи нехай стараються в тім році урядити як найбільше місій.

Благодать Господа Нашого Ісуса Христа і любов Бога Отця і причастя св. Духа най буде зі всіми вами.

† **Андрей**, Митрополит. † **Григорій**, Епископ. † **Діонизій**, Епископ.
† **Йосафат**, Епископ. † **Петро**, Епископ. † **Григорій**, Епископ-Пом.
† **Павло**, Епископ.

ПО ПІДПИСАННЮ ЛЯТЕРАНСЬКОГО ДОГОВОРУ

По підписанню договору між Італією й Апостольською Столицею швайцарська сторожа ватиканська перебрала службу від італійських „карабініерів“. Знимка представляє згадану зміну сторожі.

Зі світа

Арештування комуністів.

В Югославії, в місцевости Бекерак, поліція арештувала 80 осіб під замітом комуністичної аґітації. Серед арештованих находяться також німці й мадяри.

Завалилася церква.

На острові Сардинії, на Середземнім морю, в селі Пашада в часі богослуження завалилася старенька церква. Румовище вбило двоє людий та присипало 14 осіб.

Французькі націоналісти проти звільнення Надренії.

Анґлійський міністер закордонних справ Гендерсон, заявив, що Надренію мусять звільнити рівночасно не лише анґлійські, але також французькі й бельґійські війська. З приводу цієї заяви, французька націоналістична преса вдарила у великий дзвін. „Еко де Парі“ домагається, щоби французький уряд післав замісць анґлійського війська нові французькі війська, бо інакше, мовляв, Франція стане іграшкою в руках Англії та Німеччини. А в іншій статті „Еко де Парі“ домагається по звільненню Надренії завести там „якнайгострішу контролю“. Ця комісія мусіла би мати повновласть до зірвання мостів через Райн.

Америка будує нові воєнні кораблі.

Приязні розмови про морські розброєння між Мекдональдом та ґенералом Дозом в Льондоні тягнуться далі. Ґазети пишуть повні захоплення статті про близьке порозуміння між Анґлією та Злученими Державами, про недалеку конференцію в справі морських розброєнь. А тим часом минулого тижня морське міністерство в Вашинґтоні дало поручення розпочати будову двох нових кружляків, а тепер дало поручення будувати ще решту — 13. Таким чином Злучені Держави виконують свою фльотову програму. В урядових американських кругах вказують на те, що будова нових 15 великих кружляків ще не дає Америці паритету щодо сили її фльоти

в порівнанні з Анґлією. Таксамо переговори між Мекдональдом та ґенералом Дозом ще не вступили в фазу якихнебудь конкретних пропозицій. Це не перешкодило одначе ґенералові Дозові з нагоди свята американської незалежности виголосити в Льондоні промову, в якій він урочисто зазначив, що анґлійський і американський народи між усіма народами хотять замісць насильства завести сталу приязнь і дадуть цілому світові приклад далеко йдучих морських розброєнь.

Розстрілюють селян.

Доносять із Мінська, що совітський суд засудив на кару смерти сімох селян із Журавиць. Закидували їм підпал державного сільського господарства, протисовітську аґітацію та те, що не хотіли платити наложених большевиками драчок. Всіх засуджених розстріляли на подвірю католицької церкви, в Мінську. Ось такий рай мають селяни у тій ніби „селянській“ большевицькій державі. Лиш львівська „Праця“ та „Рада“ мовчить про се, ніби нічого не знає. Ще сміє писати, що боронить інтересів українських селян, „спомагаючи радянське державне будівництво“. Очевидна річ, що пишучи таке, має на оці лиш свій власний „інтерес“, щоби подобатися тому, чию роботу робить.

Змова на життя президента Туреччини.

В Анґорі викрили нову змову на життя президента Туреччини Кемаля Паші. Поліція арештувала богато споміж духовенства та військових.

Сніг у Словенії й Італії.

У словінських Альпах впав великий сніг. Ушкоджені є телефонічні та телеграфічні лінії. На Погорі впав такий великий сніг, наче серед зими. В Італії, в пров. Кадоре, впав сніг. Часть Дольомітів покрита теж снігом. Мешканці й літники у Тарвіс у середу рано побачили ціле місто й околичні гори в снігу. В околиці Белюно впав густий град і знищив усі плоди. Над середущою Італією лютувала хуртовина.

Наради в справі морських роззброєнь.

Японська преса повідомляє, що японський премієр міністрів повідомив раду міністрів, що Америка й Анґлія сподіваються, що Японія візьме на себе ініціятиву в справі скликання нової конференції для морських роззброєнь. Японські ґазети додають, що японський амбасадор у Льондоні вже отримав відповідні інструкції. Вашинґтонський кореспондент ґазети „Геральд Трібюн“ повідомляє, що амбасадор Злуч. Держав у Льондоні, ґенерал Доз, одержав від уряду поручення повідомити британського премієр-міністра Мекдональда, що Злучені Держави готові взяти участь у конференції в справі морських розброєнь без огляду на те, чи буде це спеціяльна конференція, чи конференція в рамах теперішньої Ліґи Націй.

Нова революція в Мексику.

З Мексик-Сіті повідомляють, що без огляду на договір, підписаний недавно між Ватиканом і мексиканським урядом відносно ліквідації церковного конфлікту, дійшло до нової боротьби між урядовими військами і повстанцями. Згідно з комунікатом, виданим мексиканським міністерством війни, урядові війська в центральнім Мексику заатаковані повстанцями. Урядові війська, по нагальнім бою, відперли повстанців. Провідник повстанців Дедрезо взятий в полон і негайно розстріляний.

Чехословацько-мадярське непорозуміння.

Мадярська гранична жандармерія на маленькій граничній стації Гідаш Неметі по угорській стороні залізничого шляху Кошиці-Будапешт арештувала чехословацького залізничника під замітом військової шпіонажі. Чехословацький уряд наказав свому послові в Будапешті зажадати в угорському міністерстві закордонних справ вияснень, у тій справі одначе він признав вияснення мадярського міністра Валька за невистарчаючі й застановив залізничий рух на цілій лінії. У відповідь на це мадярський уряд має намір застановити рух на інших залізницях, що ведуть до Чехословаччини. Крім того мадярська суспільність так обурена ріжними кроками чехословацького уряду, що рішила бойкотувати чеські курорти Карльсбад і Марієнбад. Спір сей буде полагоджений дипльоматичною дорогою.

Державний бюджет Злучених Держав.

Державний секретар фінансів Злучених Держав Мельон повідомив, що бюджетовий рік дав підвишки доходів 185 міліонів долярів. Державний довг зменшився на 673 міліони і виносить тепер 17 міліярдів. Таким чином Злучені Держави протягом 20 літ зможуть зліквідувати весь свій державний довг. Тоді, на думку американської преси, прийде час говорити про зменшення европейських довгів. Дуже можливо, що надвишка доходів спонукає уряд Злучених Держав зменшити податки.

Кровавий страйк.

В Ню Орлеані прийшло з приводу страйку трамваєвиків до справжньої битви між страйкарями і тими, що не приступили до страйку. Було кількасот убитих, а ще більше ранених.

Трамваєвики мали теж сутичку з поліцією. Підложили огонь, щоби вчинити пожежу. Поліція розігнала демонстрантів. Гадають, що ґубернатор проголосить стан облоги. Трамваї курсують під

К. К. 22

Св. Апостол Павло

— Та я не дбаю ні про що й не дорога мені душа моя, щоб тільки з радістю скінчити мою путь і цю службу, що прийнявся її від Господа Ісуса, щоб народам свідкувати евангелію Божої благодати. І тепер ось я знаю, що більше не бачитимете мойого лиця ви всі, що між вами я ходив і проповідував царство Боже. І тому заявляю я вам сьогодні, що чистий я від крови всіх, бо не вхилявся обявляти вам усю Божу волю. Тож ви бережіть і себе й усе стадо, що над ним настановив вас Дух Святий епископами, щоб пасли ви Церкву Божу, що її Господь придбав своєю кровю. Я знаю це, що як я вже відійду з поміж вас, прийдуть між вас хижі вовки, що не пощадять стада. Ба, навіть із вас самих устануть люде й говоритимуть противне, щоб потягнути за собою учеників. Тому бережіться, памятаючи, що три роки ніч і день не переставав я зі слізми напоминати кожного.

І знов спинився Павло. Слези тиснулися йому в очі, та він на силу здержав їх і говорив дальше дріжучим, зворушеним голосом:

— А тепер передаю вас, брати, Богу й слову благодати Його, що ним може збудувати вас і дати вам насліддя між усіми освяченими. Я не жадав ні срібла, ні золота, ні одежі, ніякої заплати. Самиж знаєте, що на мої потреби й для тих, хто був зі мною, служили ці мої руки. У всему показував я вам, що так працюючи, треба помагати малосилим, памятаючи на науку Ісуса, що він говорив: „Більше щастя давати, як приймати!“

І по сих словах упав на вколішки й молився, а з ним усі, хто був у світлиці.

По молитві Павло підвівся й сумним голосом сказав:

— Прощавайте, любі мої, прощавайте на все.

І кидалися йому на шию, цілували його й серед голосного ридання питали в нього:

— Павле, чи справді, справді не бачити вже очам нашим тебе більше. Чи справді це вже в останнє бачимося?

— Так, любі мої, друзі мої, так! Господь так хоче, така Божа воля. Довершується шлях мій! — говорив Павло, обнимаючи кожного зокрема.

А вкінці сказав:

— Ще раз прощавайте, мені час в дорогу!

І Милетяне й Ефезяне провели Павла й товаришів його до корабля.

Як корабель відчалював, довго ще стояли вони в пристані та гляділи за відпливаючим кораблем. І Павло стояв на чердаку та благословив їх рукою з далека поки пристань не зникла йому з очей.

Сумні, сумні вертали з пристані християне та нічого не говорили довго ні слевечка. Мовчки йшли. Перші слова були слова пращання, коли ефеські духовники пращалися з милетською церковною громадою.

А корабель із Павлом плив прямо до пристані на остров Кос. Тут побув Павло один день, а на другий день поплили на острів Родос, а звідсіля до Азії в Патару.

— Як тільки буде корабель, що плистиме в Палестину, зараз рушаємо в дорогу, не можна гаяти часу — казав Павло товаришам.

Пішов Лука в пристань розвідатися.

— Нема сьогодні корабля в Палестину тай завтра, кажуть, ледви чи буде. Однак є корабель фенікійський, то хіба б ним у Фенікію, а відтам уже у Палестину.

охороною поліції з машиновими крісами.

Загинув літак.

Літак „Шікаґо Трібюн“, який вилетів із Шікаґо для лету до Берліна, загинув по дорозі. Досі не найшли його.

Повінь у Боснї.

В Боснї лютувала нагальна буря. Ріка Босна вилила. Згинуло 11 людей. Є великі матеріяльні шкоди. Води забрали богато чеоед овець. Залізнича комунікація перервана.

Катастрофи-випадки.

В Котроне (півд. Італія) запалося руштування вел. бетонової галі варстатів і засипало 25 робітників. Їх видобули вже неживих. — У залізничій катастрофі біля стації Караул в астраханських степах згинуло 49 людей. — Підчас національного свята незалежности Зл. Держав згинуло в Ню Йорку 159 людей, з того 78 наслідком попарень при паленні штучних огнів, а 81 у самоходових катастрофах. — У копальні „Гільдебранд“ біля Катовиць звали вугілля засипали в глибині 700 метрів працюючих там робітників: Щопа Теофіля, Петера Павла, Демчика (всі жонаті) та Моравеця А. Сумніваються, чи вдасться їх видобути живими. — В Будапешті підчас вправ занявся на висоті 600 метрів шкільний літак наслідком вибуху мотору. Летун і механік згинули, літак зовсім знищений.

Вибух амуниції.

В Італії, коло Триєсту, в військовім складі амуниції між селом Опчіна й Пресеко вибухло з невідомої причини 27 тисяч гарматніх стрілен. По вибуху повстала ґрізна пожежа, яку лиш із трудом вдалося вгасити.

——о——

Зїзд „селькорів“ і „робкорів“ у Харкові.

Зміст: Що було на зїзді „безбожників“ у Москві? — А що було на зїзді „селькорів“ і „робкорів“ у Харкові? — Що кажуть „селькори“ про українські села? — Як їх селяни бють, убивають і живцем палять. — Збіже в бочках огневої сторожі. — „Не тратьте, куме, сили“. — Що на те „Упіпа“?

В попереднім числі подали ми звіт із Зїзду радянських „безбожників“, який відбувся в Москві. Подані нами резолюції того зїзду виявили недвозначно, що одною з найголовніших підстав радянського державного будівництва й большевицької влади є боротьба з релїґією. Зноваж ціль самої орґанізації безбожників є укріпляти всіми засобами протирелігійної аґітації —основи тогож державного будівництва в найширших масах.

Отся підстава большевицької влади ніяк не везе большевикам. Нарід не дає видирати собі найбільшого скарбу — релїґію. Знають се самі большевики, знає весь світ.

Нині опишемо зїзд иньшої орґанізації, яка так як і попередня має за ціль укріпляти основи державного радянського будівництва — тим разом головно в українськім народі. Се орґанізація т. зв. *„Селькорів“* і *„Робкорів“*, яка на днях відбувала свій зїзд у столиці большевицької України, Харкові.

„Селькори“ — се скорочена назва сільських а „робкори“ — робітничих кореспондентів т. є дописувачів до большевицьких часописів.

Установа сель- і роб-корів незвісна в ніякім иньшім краю, займає в нинішнім большевицькім ладі визначне місце. Вони є виконавцями, шпіонами, аґентами-аґітаторами й оборонцями комуністичної пропаґанди по селах. Заразом мають вони наложений большевицькою владою обовязок підглядати, виявляти в ґазетах і видавати всіх, що хочби лиш у приватнім життю не придержуються комуністичних засад.

Отсе підглядання та видавання в руки посіпаків чрезвичайки всіх, що їм тільки під перо попадуть, викликало всюди нечувану ненависть до комунізму. А дається вона в знаки найбільше самим „селькорам“.

Не один із тих большевицьких пресових працівників погиб від побоїв селян, доведених до краю їх роботою.

Большевицька влада в обороні отсих своїх ґазетярських прислужників видала розпорядження, що всякі виступи проти „селькорів“ буде вважати за контреволюцію й карати за них смертю.

Ось і тії „кори“ зїхалися з усеї України до Харкова та нараджуються над загальним положенням у краю та над своїм власним становищем серед селян і робітників. Виголошені на тім зїзді численні реферати - виклади дають виразний образ того, що діється нині на всій радянській Україні.

Всі „селькори“ одноголосно ствердили, що переконалися на основі власних переживань серед народа, що всі *українські села палають сильною, безграничною ненавистю до комуністів*, їх діяльности, їх замірів, усього їх державного будівництва і взагалі до всього, що приніс большевицький лад на Україні.

Селяни, де тільки можуть, викручуються від усяких заряджень червоної влади. Прямо нехтують їх, та не дбають за острі кари, якими влада засипує українські села.

В найновійших часах всю хитрість звертають селяни на се, щоби скрити перед большевиками своє збіже. Серед се-

---

— Ну, щож, хай буде й так — каже Павло — нам аби їхати, аби на час бути в Єрусалимі.

Згодилися з власником корабля тай сіли на корабель. Плили попри Кипр, а Павло каже:

— От, на Кипрі здалосяб ще бути, та годі. Тай — це тепер Варнавина нива. Він там трудиться з Йоаном Марком.

Із далі засіріли перед ними мури кипрійського міста Пафоса.

І згадав Павло свій побут там в часі першої подорожі та в Саламіні, що на другому кінці острова. Згадав старосту Сергія Павла та пророка Вар Ісуса.

— Чи старостує ще там Сергій — подумав Павло — та чи згадує мене?

Причалили в Тирі. Начальник корабля каже до Павла:

— Тут спинимося довше, бо маю скинути тут тягар. Ідіть у город, а семого дня вертайте, бо аж тоді їдемо дальше.

І пішов Павло з товаришами в місто.

— Велике й славне це було колись місто — каже Лука — це мати всіх фенікійських кольоній, а друге Сидон. Це були колись найбагатші міста всього світа й промисл тут найбільш розвивався. І тепер ще вони багаті й промислові, та всеж це вже не те, що колись. Як здобув Тир Олександер Великий, не вернув уже цей город до давньої сили й слави.

— І не міг — каже Павло — чужі володарі не дбають про силу підбитих земель, тільки про це, як їх найбільше використати. І наш Єрусалим не те, що був за царя Соломона, що був у союзі з тирським царем Дірамом.

— Не знати, чи в Тирі є вже християне — каже Гай Дервянин.

А Трофим Азієць на це:

— Чув я, що є й тут уже.

— Попитаємож за ними, треба, коли є нагода, й їх утвердити в вірі та потішити.

І стали в місті допитуватися, чи є тут християне. Якийсь юнак, почувши їх питання, підійшов до них тай каже:

— Є в нас чимала громада християн, я також християнин. А ви християне?

— А вжеж — каже Лука — це апостол Павло, а ми його ученики.

Як почув таке юнак, на радощах припав до Павлових ніг та став цілувати складки його одягу...

— Який я щасливий, який я щасливий, що перший бачу великого апостола.

Павло підвів його й поцілував у чоло.

— Поведи нас, юначе, у дім, де ви сходитеся на науку й молитву.

— А це не далеко відсіля. Ось, тамечки біля західного муру одноповерховий дім, там ми сходимося — і додав: — Я заразісько, тільки вас запроваджу до господаря дому, Сільвана, побіжу по християнських домівках, щоб ще сьогодні зійшлися послухати апостола.

Сільван, це був мужчина в силі віку, визволенець, родом із Помпеїв. Його пан, багатий купець переселився на старість до Тира, а вмираючи подарував йому волю й дім. Сільван тут і оженився. Християнином став ще в Помпеях, тому пятнацять літ. І він перший поширив тут Христову віру.

Хлопчина відпровадивши подорожних до Сільвана, побіг зараз по християнських домах. Кількох його товаришів помогло йому.

Велика радість настала у Тирі на вістку, що апостол Павло є тут.

А хлопець скрізь хвалився:

— Я перший бачив апостола. Я перший бачив !

(Дальше буде).

лян кружляє поголоска, що незабаром має вибухнути війна. Тому власне большевицька влада видала приказ, зареквірувати в селян всі збіжеві припаси й не лишити ні пуда на голову.

Селяни відповіли на се коротко, але рішуче: „Збіжа за ніяку ціну не дамо! Хай воно зогниє, хай його худоба споживає, а „комуні" не дамо".

І закопують збіже в землю, хоч большевики вже навчилися й під землею рити за ним. Укривають збіже по димарях, вуліях та дуплах дерев.

Неабияку штуку втяли селяни зміївського округа. Збіже сховали в глибоких ямах, присипали землею, заорали та на тім місці засіяли овес. Овес сей продали на пни владі так, що большевицькі аґенти стерегли його день і ніч та й селяни могли спокійно спати й не турбуватися що хтось відкопає їхню пшеницю.

В однім селі, коли в часі пожежі вогнева сторожа викотила свої бочки на воду, виявилося, що бочки ті були повні збіжа.

Иньший селькорівський делеґат передаючи кінцевий огляд настрою українського селянства заявив, що *кождий „селькор" знає заздалегідь, що скорше чи пізнійше жде його смерть*. Убийства селькорів стали загальним явищем. Лиш у немногих випадках влада викрила виновників тих убийств. Бо ціле село боронить звичайно убийників, які своїми кривавими учинками сповняють лиш волю всього села.

Знов иньший селькор жалувався, що селяни в многих випадках серед ночі підпалювали обійстя селькорів, пожежі не давали гасити, ані селькорам вийти з горіючих хат так, що багато з них спалилося живцем.

Цікаві речі розказував один т. зв. „военкор" т. є кореспондент із життя большевицького війська. Він сказав, що в ніякій державі не принимають на кватири так радо військових осіб, як у совітах. Причина тої гостинности в тім, що большевицькі військові старшини платять за кватири харчами, найчастійше хлібом, бо крім свойого пайка можуть довільно купувати по дешевій ціні всякі харчі в кооперативах, а се цивільному населенню неможливе.

Отсей „селькорівський" зїзд закінчився рядом шумних резолюцій, які накликують до боротьби з настроями укр. селян ворожими большевикам.

В усіх рефератах зїзду пробивалася одна, сумна для комуни нотка: „Не тратьте, куме, сили, спускайтеся на дно!"

Бачать нині селькори, що ніяка сила не вчинить українського селянина комуністом, бачить жидівсько-большевицька влада, що не на жарт тріщать підвалини радянського державного будівництва.

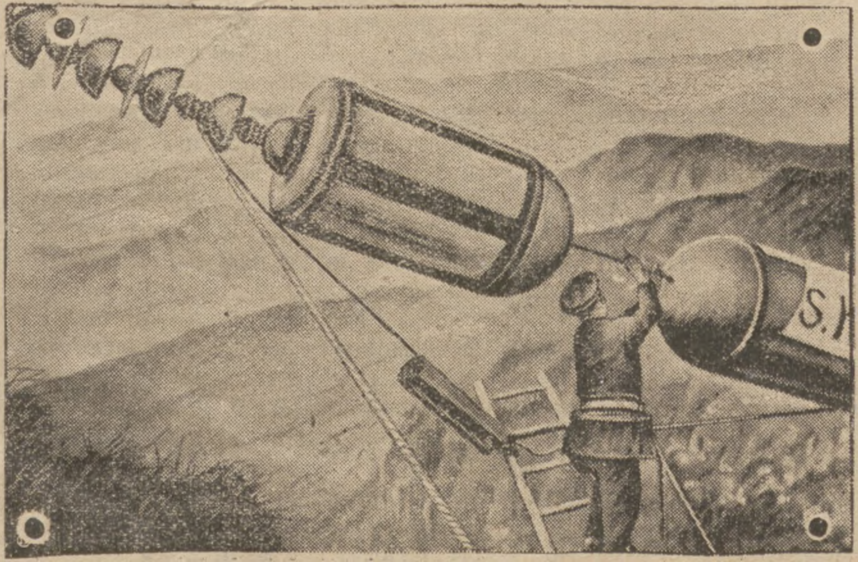
Бачить се добре й львівська „Праця", „Рада" й ціла „Уліпа". Тому зачинають вони й собі поволи ніби відхрещуватися від комунізму, але дуже незручно. Кажуть вони, що „не мають із комунізмом нічого спільного, а лиш признають і спомагають державне будівництво радянської, отже комуністичної України". („Праця" ч. 30 зі 7. 7. с. р. „Праведники ведуть офензиву брехні").

„Не гаразд діється на радянській Україні" — кличуть у розпуці гноблені большевиками українські селяни.

„Не гаразд" — тремтять із ляку селькори та їх пани, пейсаті комісарі.

Лиш „Праця", „Рада" та вся „Уліпа", яка про зїзд селькорів ні про його настрої — ні чичирк, співає свою стару пісоньку: „А на радянській Україні таки все гаразд!"

ГРІМ У ЯРМІ.

На Монте Ґенерозо в Швайцарії інженіри збудували цікавий приряд, який служить не менше ні більше — а до ловлення громів. Злітаючий із хмар грім ловиться в сіти приряду, який мірить електричну силу грому. При помочі того приряду, обчислили, що сила електрики при ударі одного грому виносить пять мілїонів вольт. Такої сили не може витворити ніколи ніяка, збудована людьми електрична машина. На знимці бачимо частину згаданого приряду до ловлення громів.

З церковних справ

Свято Евхаристії.

Сегорічне Свято Евхаристії відбулося у Львові величаво. В день Празника відправлено в Храмі Преображення С. Божу, по якій похід всіх львівських процесій вирушив до уставлених у Ринку 4-ох престолів. Процесіями проводив о. Мітрат Базюк. В святі взяло участь усе львівське громадянство, враз із представниками всіх львівських установ. Співав хор укр. богословів. Також погода в сей день дописала.

Конкордат з Румунією.

Часописи повідомляють із Риму, що між Апостольською Столицею й Румунією в найближшім часі буде заключений конкордат, над яким ішла праця вже від кількох літ. Румунські дієцезії будуть розміщені відповідно до теперішних політичних границь. Також буде зреорґанізована церковна адміністрація Буковини.

Конкордат Югославії з Ватиканом.

Білгородське „Време" потверджує вістку, що небаром зачнуться переговори в справі конкордату між Ватиканом і Югославією. Часопис твердить, що Югославія заінтересована в цьому, щоби взаємини з Ватиканом якнайскорше управильнити.

Чи Ви вже зложили зеленосвяточний даток на Українських Інвалідів? Жертви слати на адресу: Українське Т-во Допомоги Інвалідам у Львові, вул. Руська 3, II.

Господарські поради.

Коли курки виливають яйця?

Нераз буває причина виливок та, що курці бракує того, з чого твориться шкаралупа. Тому треба дати до замінки дрібно товченої крейди або тинку. Колиж всетаки курка дальше виливає яйця, то вона хора, хоч і не заразливо для других курий. А саме: в кишці через яку несуться яйця витворилися хробачки — трематоди. Кількість їх доходить до 70 штук, а великі вони на півтора цм. Винищити їх не можна. Дістає їх курка, коли зїсть комаху-бабку, що годується яєчками трематодів. Колиж курка зїсть таку бабку, то трематоди переходять через травлення аж до виходової кишки. Звідси залізають до кишки, через яку проходять яйця. Тут ці хробачки трематоди викликують запалення. Курка не є тоді всилі витворити вапно потрібне на шкаралупу і виливає яйця. Найліпше таку курку зарізати. Де є богато бабок, то ліпше випускати курки на двір аж як висохне роса, бо мокрі від роси бабки не можуть літати, сидять на траві, а курки зїдають їх та в цей спосіб попадає до них хробак трематод і вони яйця виливають.

Г. К. Ч.

Добра рада, як хату замітати.

Коли у вашій хаті є добра мітла, може навіть новісенька, коли крім мітли є також кому замітати, однакож хата до полудня не заметена, то певний знак, що ви не вмієте брати в руки мітли так, як треба. Ви оберніть її другим кінцем — мякший беріть у руки, а держаком перед себе... В той спосіб ваша хата скоренько буде заметена. **(Г. К. Ч.)**

—o—

„Вітер“ чи червінець з України?

Большевицька наймитка „Праця“ пише, що під большевиками „не терпить релігія“.

У Львові виходить така собі ґазетка „Праця“, що зве себе „популярним“ часописом і орґаном (на папері істнуючої) Української Партії Праці. Замітна вона тим, що розсилається задармо на наші села до читалень, кооператив і на адреси поодиноких людей, та що дуже вихвалює большевицько-жидівські порядки в Москві й на Україні.

В останнім числі „Праці“ за червень поміщено під товстим заголовком „Вітер з України“ три новинки, що відносяться до справ на радянській Україні. „Праця“ думає, що ті вісти з большевицької України мають кождого „ухіста“ (члена Української Християнської Орґанізації), „новозорця“ і „праведника“ (себто читачів „Нової Зорі“ і „Правди“) переконати, що большевики дали Україні „гарну державу“ і зовсім не переслідують релігії.

Ті три новинки в статті „Вітер з України“ у „Праці“ говорять про те, що чотирох галицьких учених, а саме д-ра Щурата, М. Возняка, Філ. Колессу і д-ра Рудницького іменовано за дозволом большевиків членами Академії Наук у Києві, що американський фінансовий дорадник Девей їде на Україну та що й французи вибираються собі оглянути Москву а при тій нагоді також і Україну.

Редактори „Праці“ так отим „вітром з України“ врадувалися, що вшкварили при кінці статейки таку нісенітницю: „А коли вже поїдуть наші ухісти та інші баламути?“ І додають: „Ці звістки з Рад. України певно не будуть солодкі для наших „ухістів“, „новозорців“, „праведників“, та інших баламутів, що задля своїх дочасних вигод (!) цькують і напастують українську радянську державу, прикриваючись тим, що нібито (!!!) через Рад. Україну терпить релігія.

„Добре булоб“ — кінчить „Праця“— „якби так наші ухісти вибралися і собі гурмою на Радянську Україну. Напевно багатоб там навчилися цікавих і пожиточних річей і перестаталиб від тоді ширити баламуцтва. Бож коли вже навіть трохи сильніша і трохи більше панська Америка, як наші ухісти, Америка та Франція і Анґлія висилають на Рад. Україну свої делеґації, то сміло можуть поїхати туди і наші кохані ухісти. Тож, в щасливий час, палиці в руки і, гайда за Збруч!“

Чиж не „прекрасно“ пишуть ті панове з „Праці“, що на Радянській Україні під большевиками ніколи не були, а з таким телячим захопленням пишуть про „вітер“ з України.

Вістки про переслідування Церкви й релігії на Радянській Україні приносимо майже з правила на підставі вісток з большевицької преси. Тим, що нищать церкви й релігію, правдиві большевики комуністи чваняться і зовсім з тим не скриваються, бо після їх засади, „релігія — отруя для народу“. Але инакше поступають большевицькі наймити з „Праці“ і „Ради“. Се люде, які пишуть так, як їм кажуть ті, що платять їм, за їх юдину роботу. Вони брешуть і то брешуть дуже по дурному. Брешуть про „вітри“ з України, що нібито там релігія не терпить від большевиків, а їх пани большевики плюють їм просто в лице, пишучи про потребу поборювання релігії й Церкви навіть у нашій Галичині.

Були недавно й ми з Християнської Орґанізації й вони з „партії праці“ на Україні під владою жидівських большевиків. Це було тому 9 літ, коли ми ще разом служили в Українській Галицькій Армії. Від людей, що звідтам приїзджають, з часописів і листів, які дістаємо з України, знаємо, що відносини там не поправилися й до сьогодні, але навпаки ще й погіршилися. Про це ми отверто пишемо, бо так каже нам наша совість і любов Батьківщини, і в тім ми не маємо й не можемо мати ніякої „дочасної користи“, хоч мають користи большевицькі підбрехачі. Але редактори з „Праці“ були під большевиками й звідтам свого часу разом з нами вернулися до Галичини. Й вони разом з нами повстали проти руїнницької большевицької влади. Нині вони говорять і пишуть інакше як колись, хоч добре знають, що там далі та сама руїна. Мешкати серед тої руїни вони не вибираються, а покликуються тільки на се, що їдуть туди більше панські від нас Американці, Французи й Анґлійці. І хоч добре знають, що нас туди московські большевики не пустять (вони пускають тільки тих, від кого надіються вимантити якісь „позички“ й допомоги), то всеж таки безлично радять нам, щоб і ми туди їхали.

А чомуж, вони, ті наймити, не поїдуть до Большевії і не розкажуть нам, які то блага має релігія й Церква й весь український народ у большевицькім „раю“, в „гарній державі“ за Збручем?

Відповідь найдете, коли прочитаєте, що про тих наймитів з „Праці“ і „Ради“ пишуть їх хлібодавці, комуністи зі „Світла“, „Сельробу“ й „Нашого Слова“. Навіть ті комуністи бридяться й погорджують ними, бо уважають їх за людей без ніякого переконання. Т. зв. партія „Праці“, котрої „орґан“ пише про вітри, повинна властиво називатися „Партія К. В. В.“ (Куди вітер віє).

I. A.

НОВИНКИ

Пожежа в Надвірні. В Надвірні, з початком липня, серед ночі шаліла грізна пожежа. Вогонь, що вибух у хаті Реґіни Рацер, перекинувся на доми Фішля Цавдерера й Шміли Шварца та знищив їх до тла. Шкода виносить понад 40 тисяч золотих.

Цукор подорожів. Наслідком заходів фабрикантів цукру, влада позволила їм піднести від 8. липня с. р. ціну цукру о 10 процент.

Самохід упав до ріки. Між Калішем і Доброю під Винярами, в Польщі, впав із 6 метрів високого мосту до ріки великий автобус. Одна жінка погибла на місці, а 13 дальших подорожних віднесло тяжкі рани. Шофер в дорозі до шпиталя помер від ран.

Бавилися в похорон. В Отинівцях коло Ходорова 6-літний Михась Зеленка скликавши ровесників, урядив забаву в похорон. За мерця була 3-літня сестра Михася, Кася. Діти викопали в городі яму, положили до неї Касю та присипали її землею. І булоби не обійшлося без правдивого похорону. Та на щастя надійшла сусідка й добула з ями присипану землею дитину, яка вже дусилася.

Утопився в калабані. В Зеленій, Бучацького повіта, втопився у придоріжній, глибокій калабані пятнайцятилітній Кость Адамчук.

Плямистий тиф. В двох суміжних селах Бучацького повіта, в Зеленій і в Переволоці, панує плямистий тиф. Було вже декілька випадків смерти. Повітовий лікар, Др. В. Гамерський, робить енерґійні заходи в обох селах над викоріненням цієї грізної пошести.

Шпигунський процес у Радомю. В Радомю, в Польщі, почався цікавий шпигунський процес. На лаві обжалованих засіла 30-літна Ніна Влодаж. Вона то працюючи в бюрах фабрики карабінів викрала звіт, у якім подано, кілько карабінів і в якім часі згадана фабрика може виробити й достарчити до військових маґазинів. В мешканню обжалованої знайшли ряд адресів ріжних польських официрів.

Пожежа у Львові. У Львові, в околиці т. зв. Краківського, при вул. Божничій ч. 19. в партеровім домі, містячім жидівські склепи вибухла грізна пожежа. Вогонь знищив цілком стрих дому, в якім містився склад кухонного начиння, якого властителем є купець Кіґн. Причина вогню поки що незвісна. Шкода виносить около 60 тисяч зл. Однак маґазин був заасекурований.

Переписка адміністрації.

Вп. Паньчак Григорій — Опака. Лист ми одержали. Будьте спокійні. Передплата вирівнана за цілий 1929 рік.

Ціни збіжа.

Пшениця двірська 44—45, жито галицьке 23·50—24, ячмінь на мливо 21·25—22·25, овес 21·50—22, кукурудза 30—31, горох пів-вікторія 53·25—57·75, горох пільний 38—40·50, бобик 27·50—28·50, вика чорна 33—35, вика сіра 30—31, сіно солодке прасоване 7—10, солома прасована 4—5, гречка 28·50—29·50, лен 65—67, лубінь синій 25—26, отруби житні 14·25—14·75, пшеничні 14·25—14·75, каша гречана 57·75—59·75, ячмінна 42—43, логаза ячм. 40—4, макухи льняні 42—43, мак синій 120—130, сивий 90—100.

Відповідальний редактор Антін Лотоцький.

З друкарні Сп. „Діло“, Львів, Ринок 10.